

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/61328 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 18 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

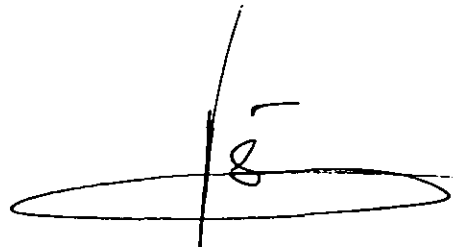
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 juli 2007

307.

Verzonden: 25 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06 / 61328 ONBDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 21 november 2006.

Kenmerk: 0107.22.2009.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 9 mei 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 21 november 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 15 december 2006, aangevuld bij brieven van 10 januari 2007 en 16 januari 2007, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 9 mei 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mw. mr. drs. A.M.B.J. Derks-Höppener, advocaat te Sittard.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.J.M.F.P. Wouters, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiser bezit de Sierra Leone nationaliteit. Eiser heeft verklaard dat hij in 1996 werd opgepakt door de rebellen en gedwongen werd om voor hen te werken en diamanten te delven. Tijdens werkzaamheden waarbij eiser met nog drie andere gevangenen van het kamp hout moest sprokkelen, trachtten twee personen te ontsnappen. Zij werden voor de ogen van eiser neergeschoten om zo een waarschuwing voor de anderen af te geven. Nadat de rebellen een aanval hadden uitgevoerd, zijn gevechten ontstaan toen de rebellen goederen gingen ophalen. Tijdens deze gevechten zag eiser de mogelijkheid te ontsnappen. Na zijn ontsnapping liep eiser twee dagen door de bossen, waarna hij bij de plaats terecht kwam en meneer tegen het lijf liep. Meneer was een vriend van eisers vader. Hij zorgde dat eiser kon onderduiken, omdat de mensen in de stad eiser zouden doden indien zij hem zouden zien. De mensen in de stad zouden eiser namelijk als

een spion zien. Eiser verliet vervolgens zijn land van herkomst in 2001 met de hulp van de persoon waarbij meneer zijn kamer huurde. Eiser kwam per schip naar Nederland. Eiser vreest bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst dat hij gezien zou worden als een rebel en vervolgens door de bevolking of de regering zou worden gedood.

Eiser heeft op 23 juli 2001 een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 9 november 2001 is deze aanvraag ingewilligd en is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000, met ingang van 23 juli 2001, geldig tot 23 juli 2004.

Op 26 mei 2004 heeft eiser de onderhavige aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft deze afwijzing gebaseerd op artikel 34, in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone is niet langer van kracht. De grond voor de verlening van de verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is derhalve komen te vervallen. Verweerder heeft in het bestreden besluit voorts aangegeven dat eiser evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de gronden genoemd in artikel 29 eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000, daar eiser geen documenten met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsook documenten ter staving van zijn asielrelaas heeft overgelegd en eisers verklaringen (mede daarom) onvoldoende geloofwaardig zijn.

Eiser kan zich niet verenigen met het bestreden besluit. In beroep is namens hem gesteld dat hij persisteert bij de consistentheid en geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn (door de rebellen ingenomen) identiteitskaart en reisroute. Voorts is betoogd dat eiser lijdt aan een ernstige vorm van diabetes. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou eiser niet de nodige aandacht en begeleiding kunnen krijgen, waardoor hij ook voor zijn leven vreest. Daarnaast heeft eiser traumatische ervaringen opgelopen in het rebellenkamp.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:1, eerste lid, van de Awb, is het de taak van de rechter om, afgezien van hetgeen hij ambtshalve heeft te onderzoeken, het bestreden besluit, de motivering waarop dit berust daaronder begrepen, op rechtmatigheid te toetsen op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, van de vreemdeling die, direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten, als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000, slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen, indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Zoals hiervoor is aangegeven, stelt verweerder zich op het standpunt dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen. Gelet op het beroepsschrift en verhandelde ter zitting is dit aspect van het bestreden besluit niet in geding, zodat de rechtbank hieraan voorbij zal gaan.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) moet er van worden uitgegaan dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op een verblijfsvergunning uit hoofde van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000. Dit brengt met zich mee dat eiser tijdens de geldigheidsduur van de hem verleende verblijfsvergunning geen belang had bij het instellen van bezwaar of beroep tegen het daaraan ten grondslag liggende besluit, maar dat dit belang is herleefd met het voornemen van verweerder tot afwijzing van de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, omdat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen in verband met de beëindiging van het beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers van Sierra Leone nationaliteit.

Verweerder heeft aldus in het bestreden besluit gemotiveerd uiteen gezet waarom eiser, zowel ten tijde van het besluit van 9 november 2001, als ten tijde van het thans bestreden besluit, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op (een van) de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000.

De rechtbank stelt voorop dat in het onderhavige geval de door eiser aangevoerde feiten en omstandigheden ten tijde van de hiervoor vermelde, door verweerder gehanteerde twee toetsingsmomenten identiek zijn en overweegt voorts als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Als zich de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 voordoet, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling, om dit relaas geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zoals de Afdeling heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

Blijkens het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen stelt verweerder zich op het standpunt dat zich in casu de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 voordoet. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op dat standpunt heeft kunnen stellen.

De rechtbank overweegt dienaangaande dat, daargelaten de omstandigheid dat verweerder ten aanzien van het ontbreken van nationaliteits- en identiteitspapieren een cirkelredenering lijkt te hanteren, verweerder in elk geval betekenis heeft mogen hechten aan het feit dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis heeft overgelegd, noch gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd die zijn reisroute kunnen onderbouwen. Verweerder kan worden gevolgd in zijn stelling dat van eiser gevegd kan worden dat hij meer gedetailleerde informatie over zijn reis per schip kan verschaffen dan hij tot dusver heeft gedaan. Hetgeen van de zijde van eiser hiertegen is aangevoerd, is onvoldoende om tot een ander oordeel te leiden. In dit kader wordt nog door de rechtbank overwogen dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiser aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om zijn relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden, in zoverre redelijkerwijs geen onderbouwing kan worden gevegd.

Met inachtneming van het hiervoor weergegeven beoordelingskader is de rechtbank voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eisers asielrelaas dat geen positieve overtuigingskracht uitgaat. In dat kader heeft verweerder (onder meer) betekenis kunnen toekennen aan de omstandigheid dat

- eiser geen namen kan noemen van medegevangenen waarmee hij meer dan vijf jaar heeft gewoond en gewerkt;
- eiser zelfs niet bij benadering heeft kunnen aangeven wanneer hij door de rebellen gevangen is genomen en wanneer hij is ontsnapt;
- eiser weinig specifiek en concreet heeft verklaard over de rebellengroepering die hem gedurende vijf jaren gevangen zou hebben gehouden;
- eiser ondanks de duur van zijn verblijf in het kamp van de rebellen niet in staat is gebleken een gedetailleerde omschrijving of tekening van dit kamp te geven;
- de door eiser gestelde wijze van ontsnapping uit het kamp zich moeilijk laat verenigen met zijn beschrijving van het strenge bewakingsregime.

Al deze omstandigheden in ogenschouw nemend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser de in het onderhavige geval vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is.

Verweerder heeft eiser derhalve terecht niet aangemerkt als verdragsvluchteling. Eiser komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser, door geen specifieke hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden naar voren te brengen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 is het, indien deze dat stelt, aan de vreemdeling die om bescherming vraagt om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) strijdige behandeling. Voor zover in dit kader van de zijde van eiser is aangevoerd dat uitzetting een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM wegens het gebrek aan zorg van zijn diabetes, overweegt de rechtbank als volgt.

Volgens jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 mei 1997 (inzake RV 1997, 70) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de

uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijken de hiervoor genoemde uitspraak slechts sprake zijn als de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een gevorderd en levensbedreigend stadium. De door eiser gestelde medische omstandigheden kunnen naar het oordeel van de rechtbank niet als zodanig ernstig worden aangemerkt, voor zover zij al met stukken zijn onderbouwd.

Ten aanzien van eisers beroep op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst. Hiervan kan onder meer sprake zijn wanneer de vreemdeling getraumatiseerd is.

Het ter zake gevoerde beleid was ten tijde hier in geding neergelegd in paragraaf C1/4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000).

Blijkens paragraaf C1/4.4.2.1 van de Vc 2000 ziet het traumabeleid op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde, in paragraaf C1/4.4.2.2 limitatief opgesomde gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest, dat van hem of haar niet kan worden gevergd terug te keren naar het land van herkomst. Tot deze gebeurtenissen behoren onder meer marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene en het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten. Onder ernstige mishandeling wordt volgens paragraaf C1/4.4.2.3 van de Vc 2000 verstaan het opzettelijk toebrengen van pijn en leed en/of zwaar lichamelijk of geestelijk letsel.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op hetgeen hiervóór is overwogen met betrekking tot de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas en gelet op het feit dat ook overigens niet is gebleken van (onderbouwde) gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, verweerder eiser terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Gelet op al het voorgaande heeft verweerder zich, zowel wat betreft de beoordeling ten tijde van de verleende vergunning alsmede de beoordeling van de huidige situatie, terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De enkele stelling van eiser dat hij vreest voor problemen, is onvoldoende om tot een ander oordeel te leiden.

Op grond van al hetgeen hiervoor is overwogen is de rechtbank van oordeel dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard. Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als aangegeven in rubriek III.

Reg.nr: AWB 06 / 61328 ONBDN

pagina 6 van 6

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.M.M. Kleijkers in tegenwoordigheid van mr. A.J.H. Bosgoed als griffier en uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007.

w.g. A. Bosgoed

w.g. R. Kleijkers

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: 18 JUN 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

WALRAM ADVOCATEN

fax

Walramstraat 20

Postbus 123

6130 AC Sittard

Tel 046 - 451 77 51

Fax 046 - 452 32 55

Sittard, 06 juli 2007

mw. mr. drs. A.M.B.J. DERKS-HÖPPNER

mr. A.M.I. SPAUWEN

mr. J.P. GEERTSEMA

ADVOCATEN - PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
06 JUL 2007	
SAKNR. 200704667-1	
AN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

Hoger Beroep

Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC DEN HAAG

per post en per fax: 070 -- 3651380

Inzake: / Staat

Dossiernummer: 0107-22-2009

Crv nummer:

2493-A

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Toevoeging is verzocht.

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer geboren op van Sierraleonse nationaliteit,
 wonende te ten deze woonplaats kiezende
 te 6131 BM Sittard, Walramstraat 20 (Postbus 123, 6130 AC Sittard), ten kantore van
 de advocaat en procureur mr. drs. A.M.B.J. Derks-Höppener, die in deze zaak tot zijn
 gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden;

Appellant heeft op 15 december 2006 beroep ingevolge de Vreemdelingenwet
 ingesteld bij de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Maastricht tegen de
 afwijzing van zijn verzoek om de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor
 onbepaalde tijd.

Bij uitspraak de dato 18 juni 2007, procedurenummer 06 / 61328 ONBTDN KL ZI
 heeft voornoemde rechtbank dit beroep geheel ongegrond verklaard, welke uitspraak
 op 18 juni 2007 naar de gemachtigde van appellant is toegezonden. Een afschrift van
 deze uitspraak is bijgevoegd.

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt
 daartegen bij uw afdeling in hoger beroep.

Appellant voert ter onderbouwing van zijn hoger beroep de volgende grieven aan
 tegen genoemde uitspraak:

GRIEF I:

Appellant heeft uitgelegd dat hij vanwege de situatie in Sierre Leone bij zijn vertrek
 niet in de gelegenheid was nationaliteits- en identiteitspapieren te regelen; sedert 1993
 zag hij zijn familie niet meer en was hij in handen van de rebellen tot zijn vertrek.

Ook later tijdens zijn verblijf in Nederland was dit niet mogelijk. Hij heeft
 verifieerbare gegevens over zijn herkomstland afgelegd; de heer (vriend van

WALRAM ADVOCATEN

zijn overleden vader) hielp hem bij zijn vlucht, hij woonde in het
in dezelfde straat als

De woningen in zijn herkomstwijk zijn afgebracht tengevolge van het oorlogsgeweld.

Ten aanzien van het door de rechtbank ingenomen standpunt dat er van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat stelt appellant dat de rebellen onder schuilnamen werkten (Sio, San, Colonel enzovoorts) zodat hij hun echte namen niet kon opnoemen; wel is hun leider genaamd. Appellant heeft geen onderwijs genoten, was analfabeet en gebruikte geen datum, klok enzovoorts. Hij weet te melden dat hij onder dwang welkte voor de rebellen en dat hun kamp weinig specifiek was; over het ontsnappen uit het kamp heeft hij gemeld dat er paniek ontstond na / tijdens een aanval zodat hij kon ontsnappen.

GRIEF II:

Appellant is van oordeel dat hij tijdig en ruimschoots voor de behandeling ter zitting nadere beroepsgronden heeft aangevoerd en documentatie heeft ingediend zodat hij van oordeel is dat de procesorde niet is geschonden en ook deze documentatie deel vormt van het procesdossier en mede dient te worden betrokken bij de beoordeling.

Onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsmede te beslissen dat deze alsnog in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

GRIEF III:

Appellant vreest slachtoffer te worden van schending van artikel 3 EVRM bij gedwongen terugkeer, dit vanwege zijn gedwongen werken voor de rebellen en voorts is het effect van deze schendingen op appellant bijzonder groot en levensbedreigend omdat hij lijdt aan een ernstige vorm van diabetes en vreest (zeker in detentie en ook anderszins in Sierra Leone) verstoken te blijven van de benodigde medicatie.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij Uw Afdeling heeft moeten maken, en voorts te bepalen dat aan appellant het door hem in beide instanties betaalde griffierecht zal worden vergoed.

Hierbij stel ik namens mijn cliënt bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het instellen van dit beroep conform het bepaalde in artikel 70 lid 1 VW 2000.

./ Verzoeker legt over:

1. de door hem aangevochten beschikking van de rechtbank de dato 18 juni 2007.

Sittard, 06 juli 2007.

Gemachtigde,
